

Anonimizirana različica

Prevod

C-202/24 - 1

Zadeva C-202/24 [Alchaster]ⁱ

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

14. marec 2024

Predložitveno sodišče:

Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska)

Datum predložitvene odločbe:

7. marec 2024

Tožeča stranka

Minister for Justice and Equality (minister za pravosodje in enakost, Irska)

Tožena stranka:

MA

SUPREME COURT (VRHOVNO SODIŠČE)

[...] (ni prevedeno)

V ZADEVI V ZVEZI S ČLENOM 267 POGODBE O
DELOVANJU EVROPSKE UNIJE IN
V ZADEVI V ZVEZI S PREDLOGOM ZA SPREJETJE PREDHODNE
ODLOČBE
SODIŠČU EVROPSKE UNIJE

[...] (ni prevedeno)

ⁱ Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

MINISTER FOR JUSTICE

TOŽEČA STRANKA

IN

MA

TOŽENA STRANKA

**SKLEP Z DNE 7. MARCA 2024
O VLOŽITVI PREDLOGA ZA SPREJETJE PREDHODNE ODLOČBE
PRI SODIŠČU EVROPSKE UNIJE V SKLADU S
ČLENOM 267 POGODBE**

Predlog tožene stranke [...] (ni prevedeno), da se dopusti pritožba zoper sodbo High Court (višje sodišče) [...] (ni prevedeno) z dne 24. oktobra 2022, in sklepa, sprejeta [istega dne] [...] (ni prevedeno) in 7. novembra 2022, da se tožena stranka preda Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska in da se [...] (ni prevedeno) ne dopusti pritožba pri Court of Appeal (pritožbeno sodišče, Irska), ter predlog, da se odredi razveljavitev navedene sodbe in navedenih sklepov, v zvezi s katerima je bila pred tem sodiščem 3. oktobra 2023 opravljena obravnava;

na podlagi navedenega in na podlagi odločitve tega sodišča z dne 17. januarja 2023, da se dopusti pritožba v obravnavani zadevi, navedenega obvestila o pritožbi zoper navedeno sodbo in sklepa High Court (višje sodišče), dokumentov, navedenih v njih, in pisnih stališč, predloženih v imenu zadevnih strank, ter po opredelitvi [...] (ni prevedeno) [pravnih zastopnikov strank];

[...] (ni prevedeno)

pri čemer je sodišče prepričano, da se pojavlja vprašanje glede prava Evropske unije, ki ga je treba razrešiti za odločitev v tem postopku in ki ga je treba predložiti Sodišču Evropske unije;

[...] (ni prevedeno)

in, dalje, to sodišče meni, da odločitev o točkah, ki so med strankama glede te pritožbe sporne, sproža vprašanja v zvezi s pravilno razlago nekaterih določb prava Evropske unije, in sicer razlage Okvirnega sklepa z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (v nadaljevanju: okvirni sklep) in člena 49 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina),

SE JE SODIŠČE ODLOČILO Sodišču Evropske unije v skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije **V PREDHODNO ODLOČANJE PREDLOŽITI** vprašanje, navedeno v zadevni sodbi in predložitvenem sklepu:

Če se v skladu s sporazumom o trgovini in sodelovanju z dne 30. decembra 2020 (ki vključuje določbe okvirnega sklepa z dne 13. junija 2002 v zvezi s predajo oseb na podlagi evropskega naloga za prijetje) predaja zahteva zaradi kazenskega pregona terorističnih kaznivih dejanj, posameznik pa se želi upreti taki predaji z zatrjevanjem, da bi bil kršen člen 7 EKČP in člen 49(2)* Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ker je bil sprejet zakonodajni ukrep, ki spreminja del kazni, ki bi jo bilo treba prestat v priporu, in ureditev pogojnega odpusta, ter je bil sprejet po datumu domnevnega kaznivega dejanja, v zvezi s katerim se zahteva predaja, in če veljajo ti premisleki:

- (i) država, ki daje zahtevo (v tej zadevi Združeno kraljestvo), je pogodbenica EKČP in Konvencijo uveljavlja v svojem nacionalnem pravu v skladu s Human Rights Act, 1998 (zakon o človekovih pravicah iz leta 1998);
- (ii) sodišča Združenega kraljestva, vključno s Supreme Court of the United Kingdom (vrhovno sodišče Združenega kraljestva), so razsodila, da je izvajanje zadevnih ukrepov pri zapornikih, ki že prestajajo kazen, ki jim jo je izreklo sodišče, skladno s Konvencijo;
- (iii) vsakdo, vključno s posameznikom v primeru predaje, lahko vloži pritožbo pri Evropskem sodišču za človekove pravice;
- (iv) na podlagi ničesar ni mogoče sklepati, da država, ki daje zahtevo, ne bi izvršila sklepa Evropskega sodišča za človekove pravice;
- (v) glede na to sodišče meni, da ni bilo ugotovljeno, da predaja vključuje dejansko tveganje za kršitev člena 7 Konvencije ali ustave;
- (vi) ne zatrjuje se, da bi bila predaja s členom 19 Listine izključena;
- (vii) člen 49 Listine se ne uporablja za postopek sojenja ali kazenski postopek;
- (viii) ni se zatrjevalo, da obstaja razlog za domnevo glede kakršne koli znatne razlike med uporabo člena 7 Konvencije in člena 49 Listine;

ali sodišče, zoper odločitve katerega ni mogoče vložiti pritožbe v smislu člena 267, tretji odstavek, PDEU in ob upoštevanju člena 52(3) Listine ter obveznosti zaupanja med državami članicami in tistimi, ki morajo predajo izvajati v skladu z določbami o ENP na podlagi sporazuma o trgovini in sodelovanju, upravičeno ugotavlja, da zahtevana oseba ni dokazala resnične nevarnosti, da bi njena predaja pomenila kršitev člena 49(2) Listine, ali mora tako sodišče opraviti dodatno poizvedbo in, če da, kakšni sta narava in obseg te poizvedbe?

* Op. prev.: Očitno je bil namen predložitvenega sodišča prej sklicevanje na člen 49(1), drugi stavek, Listine.

IN ODREDILO, da se nadaljnja obravnava te pritožbe prekine, dokler Sodišče Evropske unije ne sprejme predhodne odločbe o zadevnem vprašanju oziroma do nadaljnje odredbe v tem času.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

SUPREME COURT (VRHOVNO SODIŠČE)

[...] (ni prevedeno)

**V ZADEVI V ZVEZI Z EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003
(ZAKON O EVROPSKEM NALOGU ZA PRIJETJE IZ LETA 2003)
(KAKOR JE BIL SPREMENJEN)**

IN V ZADEVI V ZVEZI Z MA

MED

MINISTER FOR JUSTICE

TOŽEČA STRANKA

IN

MA

TOŽENA STRANKA

Vprašanje za predhodno odločanje

- 1 Supreme Court (vrhovno sodišče) je s sodbo z dne 7. marca 2024 ([2024] IESC 9) sklenilo, da Sodišču na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije postavi vprašanje v zvezi z razlago Okvirnega sklepa z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (v nadaljevanju: okvirni sklep) in člena 49 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 2 To izhaja iz zahteve za predajo MA (v nadaljevanju: pritožnik) Združenemu kraljestvu na podlagi naloga, izdanega v skladu s sporazumom o trgovini in sodelovanju z dne 30. decembra 2020 med Evropsko unijo in Evropsko skupnostjo za atomsko energijo na eni strani ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na drugi strani (v nadaljevanju: sporazum o trgovini in sodelovanju).
- 3 Sporazum o trgovini in sodelovanju ureja odnose med Združenim kraljestvom in Evropsko skupnostjo ter zlasti v delu, ki je upošteven za ta postopek pritožbe,

4

določa nadaljevanje takrat veljavnega sistema evropskega naloga za prijetje. Naslov VII dela 3 sporazuma o trgovini in sodelovanju se uporablja v zvezi z nalogi za prijetje, izdanimi v skladu s členom 98 Zakona o izstopu Združenega kraljestva iz Evropske unije (posledične določbe) iz leta 2019. Naslov VII določa, da se po prehodnem obdobju, ki se konča 31. decembra 2020, v zvezi s predajo oseb uporablja ureditev predaje med Združenim kraljestvom in Evropsko unijo. Te določbe so enake ureditvi izročitve, določeni z okvirnim sklepom.

- 4 Del VII dela 3 sporazuma o trgovini in sodelovanju je bil v nacionalno zakonodajo na Irskem prenesen z zakonom S.I. 720 iz leta 2020, European Arrest Warrant (Application to Third Countries) (United Kingdom) Order 2020 (odlok o evropskem nalogu za prijetje (uporaba za tretje države) (Združeno kraljestvo) iz leta 2020)), sprejetim v skladu s členom 2(2) European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 (zakon o evropskem nalogu za prijetje (uporaba za tretje države in spremembe) in izročitvi (sprememba) iz leta 2012), s katerim je bilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska opredeljeno kot tretja država, za katero velja zakon iz leta 2003.
- 5 V skladu z določbami okvirnega sklepa lahko minister za zunanje zadeve in trgovino opredeli tretjo državo za namene delovanja sistema evropskega naloga za prijetje za države, ki niso članice EU. Po sodbi SEU in s sodbo S.I. 150 iz leta 2021 je bilo za namene delovanja sistema evropskega naloga za prijetje Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska opredeljeno kot država izdajateljica in država članica.
- 6 Zato je treba zaradi nacionalne zakonodaje in okvirnega sklepa Združeno kraljestvo obravnavati, kot da je država članica za namene delovanja ureditve evropskega naloga za prijetje, tako da je treba zahtevo za predajo na podlagi sodnega naloga iz te jurisdikcije obravnavati v skladu z zakonom iz leta 2003 in okvirnim sklepom.
- 7 Predlaga se, naj se tožeča stranka obtoži terorističnih kaznivih dejanj, in če bo obsojena na zaporno kazen, bo njeno pravico do pogojnega odpusta urejala zakonodaja Združenega kraljestva, sprejeta leta 2021, torej po domnevni storitvi zadevnih kaznivih dejanj.
- 8 Okrožni sodnik Magistrates' Courts of Northern Ireland (kazensko sodišče prve stopnje Severne Irske) je 26. novembra 2021 izdal štiri naloge za prijetje v zvezi s štirimi kaznivimi dejanji: kaznivo dejanje članstva v prepovedani organizaciji, kaznivo dejanje usmerjanja dejavnosti organizacije, ki sodeluje pri izvajanju terorističnih dejanj, kaznivo dejanje zarote za usmerjanje dejavnosti organizacije pri izvajanju terorističnih dejanj in kaznivo dejanje priprav na izvajanje terorističnih dejanj. V nalogu za predajo med Združenim kraljestvom in EU je bila navedena najvišja dolžina izrečene zaporne kazni za kazniva dejanja. Za prvo navedeno kaznivo dejanje se lahko v primeru obsodbe na podlagi obtožnice izreče zaporna kazen do 10 let, za preostala tri kazniva dejanja pa se lahko v primeru

obsodbe na podlagi obtožnice izreče dosmrtna zaporna kazen. Kazniva dejanja naj bi bila storjena med 18. julijem 2020 in 20. julijem 2020.

- 9 Zakonodajne spremembe ureditve, ki omogoča pogojni odpust, so bile uvedene s Terrorist Offenders (Restriction of Early Release) Act 2020 (zakon o storilcih terorističnih kaznivih dejanj (omejitev predčasnega odpusta) iz leta 2020)) in členom 20A Criminal Justice (Northern Ireland) Order 2008 (odlok o kazenskem pravosodju (Severna Irska) iz leta 2008)), kakor je bil vstavljeno s členom 30 Counter Terrorism and Sentencing Act 2021 (zakon o boju proti terorizmu in kazni iz leta 2021). Te spremembe so za Severno Irsko začele veljati 30. aprila 2021. Posledica sprememb je bila, da oseba, obsojena zaradi določenih kaznivih dejanj, povezanih s terorizmom, ne bi bila več samodejno upravičena do pogojnega odpusta po prestani polovici kazni, ampak bi morala prestati najmanj dve tretjini kazni, preden bi bil dovoljen pogojni odpust. Poleg tega bi morali v nasprotju s prejšnjo ureditvijo pogojni odpust najprej odobriti „Parole Commissioners“ (komisija za pogojni odpust).
- 10 Pritožnik trdi, da predaja ni skladna z njegovimi pravicami iz člena 7 Konvencije. Člen 7 določa:
- „1. Nihče ne sme biti obsojen za katero koli dejanje, izvršeno s storitvijo ali z opustitvijo, ki ni bilo določeno kot kaznivo dejanje po domačem ali po mednarodnem pravu v času, ko je bilo storjeno. Prav tako se ne sme izreči strožja kazen od tiste, ki jo je bilo mogoče izreči v času, ko je bilo kaznivo dejanje storjeno.*
- 2. Ta člen ni ovira za sojenje in kaznovanje oseb za kako storitev ali opustitev, ki je bila v času, ko je bila storjena, kazniva po splošnih pravnih načelih, ki jih priznavajo civilizirani narodi.“*
- 11 Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) je zavrnilo trditev, da retroaktivne spremembe sistemov oprostitev ali predčasnega odpusta pomenijo kršitev člena 7, saj taki ukrepi niso del „kazni“ v smislu tega člena. Odločitvi v zadevi Hogben proti Združenemu kraljestvu (pritožba št. 11653/85) in Uttley proti Združenemu kraljestvu (pritožba št. 36946/03) ponazarjata ta pristop. V nobenem primeru ni bila ugotovljena kršitev člena 7, čeprav so bile uvedene omejitve glede upravičenosti do pogojnega odpusta, ki so za nazaj podaljšale čas, ki bi ga tožeče stranke prestale v zaporu. Namesto tega so bili ukrepi opredeljeni kot izvajanje ali izvrševanje kazni, ki jih ni bilo mogoče šteti za stroge, saj njihova narava in namen še vedno omogočata predčasni odpust. To je bilo ugotovljeno tudi v zadevi Kafkaris proti Cipru (pritožba št. 21906/04), [2009] 49 E.H.R.R. 35.
- 12 ESČP je pozneje izdalo sodbo, za katero pritožnik trdi, da ponazarja razliko v pristopu. V zadevi Del Río Prada proti Španiji (pritožba št. 42750/09), (2014) 65 E.H.R.R. 37, je ESČP navedlo, da razlikovanje med ukrepom, ki pomeni „kazen“, in ukrepom, ki zadeva njeno „izvršitev“ in „izvrševanje“, ni vedno jasno (točka 85), ter priznalo, da lahko ukrepi, sprejeti med izvrševanjem kazni, vplivajo na

njen obseg (točka 90). Pritožnik je trdil, da je iz zadeve Del Rio Prado razvidno, da je pristop ESČP glede uporabe člena 7 bolj prilagodljiv kot v njegovi predhodni sodni praksi. Pritožnik navaja, da je praktična posledica nove ureditve kazni in pogojnega odpusta, ki se zdaj uporablja na Severnem Irskem, podaljšanje časa, ki ga oseba preživi v zaporu, tako da je v bistvu izpostavljena strožji kazni od tiste, ki bi lahko bila izrečena v času domnevne storitve zadevnega kaznivega dejanja. Poleg tega trdi, da je prenos nalog prvostopenjskega sodnika pri delni opredelitvi obdobja za pogojni odpust na komisijo za pogojni odpust bistvena sprememba „identitete“ ali „obsega“ (izraza, uporabljena v zadevi Del Río Prada) kazni.

- 13 V tej pritožbi je sporno, ali in v kolikšni meri odločba v zadevi Del Río Prada spreminja prejšnjo sodno prakso ESČP, tožena stranka pa trdi, da se načela niso spremenila. Sklicuje se zlasti na zadevo Abedin proti Združenemu kraljestvu (pritožba št. 54026/16), (2021) 72 E.H.R.R. SE6.
- 14 V zadevi R/Morgan in Ors. so zakonodajno Združenega kraljestva, obravnavano v tej zadevi, izpodbijale štiri osebe, od katerih so bile ob uvedbi zakonodajnih sprememb vse že obsojene, in so trdile, da uvedba nove zakonodajne ureditve zanje pomeni strožjo kazen ter da imajo legitimna pričakovanja, da bodo obravnavane v skladu z ureditvijo, ki je veljala v času storitve kaznivega dejanja ali izreka kazni.
- 15 Court of Appeal of Northern Ireland (pritožbeno sodišče Severne Irske) je glede na dejstvo, da so bili pritožniki ob spremembah že obsojeni po stari ureditvi, menilo, da je uporaba novega zakona retroaktiven izrek kazni, ki pomeni spremembo ali ponovno opredelitev kazni, ki jo je naložil prvostopenjski sodnik, in je zato v nasprotju s členom 7 Konvencije: [2021] NICA 67. Sodišče je razglasilo neskladnost, vendar glede na vlogo, ki jo ima Konvencija pri delovanju in učinku zakonodaje na Severnem Irskem, ni hotelo izdati sklepa o neveljavnosti ali neizvršljivosti spremenjene zakonodaje.
- 16 Supreme Court of the United Kingdom (vrhovno sodišče Združenega kraljestva) je dovolilo pritožbo zoper sodbo Court Appeal of Northern Ireland (pritožbeno sodišče Severne Irske) in s sodbo z dne 19. aprila 2023 ugodilo pritožbi ministra za pravosodje ter razveljavilo ugotovitev neskladnosti. Sodišče je ugotovilo, da retroaktivna uporaba 30. člena Counter Terrorism and Sentencing Act 2021 (zakon o boju proti terorizmu in kazni iz leta 2021) ni neskladna s členoma 5 in 7 Konvencije: (*Morgan in Ors./Ministry of Justice (Severna Irska)* [2023]) UKSC 14; 2023 2 W.L.R. 905.
- 17 UK Supreme Court (vrhovno sodišče Združenega kraljestva) [...] (ni prevedeno) je menilo, da se kazni niso retroaktivno povečale, spremenil pa se je „način izvrševanja zakonsko predpisanih zapornih kazni, izrečenih toženim strankam“ (točka 116). Zato so bile zakonodajne spremembe zunaj pojma „pravo“ iz člena 7 (točka 117) in niso kršile zahtev iz člena 5, vključno z zahtevo po predvidljivosti (točki 128 in 129).

- 18 UK Supreme Court (vrhovno sodišče Združenega kraljestva) je v točki 114 povzelo:

„S to vrsto ukrepov naj bi se z omejevanjem upravičenosti terorističnih zapornikov do pogojnega odpusta spremenil način izvrševanja določenih zapornih kazni. Glede na naravo in namen sprememb, uvedenih s členom 30 zakona iz leta 2021 in členom 20A odloka iz leta 2008, naj se zaporne kazni, izrečene toženim strankam, ne bi podaljšale. Dolžina teh kazni se nikakor ni podaljšala.“

- 19 [...] (ni prevedeno) [Sodnik, ki je pripravljaj sodbo za UK Supreme Court (vrhovno sodišče Združenega kraljestva)], je opozoril, da je ESČP v zadevi Del Rio Prada navedlo, da strogost odloka sama po sebi ni odločilna, in ker naj bi narava in namen ukrepa omogočila predčasni odpust, ga ni mogoče šteti za strogega po naravi. Poleg tega je opozoril, da sprememba izvrševanja ali izvajanja kazni ni zajeta v členu 7, saj lahko države pogodbenice same določijo svojo kazensko politiko v zvezi s takimi spremembami, zato je bila pritožba ministra dopuščena.
- 20 Jasno je, da na Severnem Irskem sodnik sodeluje pri določanju dela kazni, ki jo je treba prestati pred pogojnim odpustom. Zato je bilo treba dejanske sodne naloge v zadevah Morgan spremeniti z upravno odločbo, ta element novega postopka pa je Court of Appeal of Northern Ireland (pritožbeno sodišče Severne Irske) obravnavalo kot „prevrat“ kazni, zaradi česar je bila ugotovljena kršitev konvencije.
- 21 UK Supreme Court (vrhovno sodišče Združenega kraljestva) je menilo, da iz tega ne izhaja, da je bila funkcija, ki je bila okrnjena, povezana z določitvijo kazni. Trditev, navedena v tej pritožbi, je šibkejša kot v zadevi Morgan, ker pritožnik še ni bil obsojen ali kaznovan in bo zanj veljala nova ureditev pogojnega odpusta, ki je sedanja ureditev. Poseganje v sodno odločbo za nazaj ne bo mogoče.

Pravilen pristop k zahtevi za predajo v skladu z okvirnim sklepom

- 22 Izhodišče sodišča, ki obravnava zahtevo za predajo v skladu z okvirnim sklepom, je obveznost in odgovornost zaprosene države, da izvede predajo, pri čemer velja le pridržek, da lahko nasprotna stranka nasprotuje predaji, če je verjetno, da bodo s predajo kršene pravice, ki ji jih zagotavlja Konvencija.
- 23 Država, ki daje zahtevo, je pogodbenica Konvencije, ki jo je vključila v svojo nacionalno zakonodajo, sodišča te države so preučila in potrdila skladnost ureditve ter imajo pravico do individualne peticije, naslovljeno na ESČP. Med razpravo ni bilo resnega dvoma, da ima pritožnik v primeru vrnitve na Severno Irsko na voljo pravno sredstvo, da pri ESČP vloži individualno pritožbo glede pravilne razlage Konvencije in glede tega, ali lahko ureditev kazni in pogojnega odpusta, ki se zdaj uporablja na Severnem Irskem, pomeni retroaktivno kazen.

- 24 Glede na zahteve irske nacionalne zakonodaje, European Arrest Warrant Act 2003 (zakon o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003) (kakor je bil spremenjen) in okvirnega sklepa, kot jih razlagata sodbi tega sodišča in SEU, pritožnikova trditev, da bi predaja Severni Irski pomenila kršitev njegovih pravic iz Konvencije, ni podprta niti z dejstvi niti z argumenti, ki jih je navedel v svoj prid. Ne gre le za to, da ni bila ugotovljena nobena sistemska napaka, ki bi v primeru odrejene predaje nakazovala verjetno in hudo kršitev pravic iz Konvencije, tudi nedavna sodna praksa sodišč Severne Irske in pristojnosti UK Supreme Court (vrhovno sodišče Združenega kraljestva) v okviru pritožbe predstavlja pravni sistem, v katerem se Konvencija trdno in nedvoumno sprejema in uporablja. Pristop, ki ga mora to sodišče uporabiti v zvezi z zahtevo za predajo, ne dopušča zavrnitve vrnitve na podlagi analize, da je UK Supreme Court (vrhovno sodišče Združenega kraljestva) v sodbi v zadevi Morgan napačno odločilo. Iz okoliščin obravnavane zadeve ni mogoče sklepati, da se pravice pritožnika do sklicevanja na Konvencijo ne bodo v celoti upoštevale in analizirale. Poleg tega ima pritožnik na voljo pravno sredstvo vložitve pritožbe pri strasbourškem sodišču, kjer bo opravljena dokončna in merodajna analiza in bodo preučene zakonodajne spremembe.
- 25 To sodišče je zato zavrnilo trditev, da bi bilo treba predajo zavrniti na podlagi člena 37 zaradi domnevne kršitve pravic iz Konvencije, in pritožbi iz tega razloga ni bilo ugodeno.

Vprašanje glede pravic iz Listine.

- 26 Vendar je v tej zadevi očitna še dodatna zapletenost. Pri presoji, ali naj zahtevi za predajo ugoti, to sodišče očitno uporablja pravo Evropske unije, za katero se uporablja Listina, kar odpira vprašanje določb člena 49 Listine, ki ima enako besedilo kot člen 7 Konvencije. Vprašanje je, ali so v okoliščinah, v katerih zaprošeno sodišče utemeljeno sklepa, da niti ustava niti Konvencija ne zahtevata zavrnitve predaje, razlogi, ki privedejo do te ugotovitve, zadostni za ustrezno obravnavo trditve o skladnosti z Listino. In pa ali je potrebno, da izvršitvena država opravi oceno skladnosti nove severnoirske ureditve kazni za teroristična kazniva dejanja z Listino?
- 27 Člen 49 Listine ustreza členu 7 Konvencije, zato se uporablja člen 52(3). Zato se postavljata dve vprašanji:
- (i) Ali je zahtevana oseba z dokazi ali trditvami dokazala, da se obseg pravic, ki bi jih lahko uveljavljala na podlagi Listine, razlikuje od tistih, ki so priznane ter določene in ki jih obravnava sodna praksa Konvencije?
  - (ii) Ali je zahtevana oseba v pravu Evropske unije dokazala kar koli, kar bi lahko nakazovalo, da se razlikuje od varstva, ki ga trenutno zagotavlja sodna praksa ESČP?

- 28 Sodišče je odločilo, da člen 49 Listine ustreza členu 7 Konvencije ali temelji na njem. To je razvidno iz zadev C-72/15, *Rosneft* (točki 164 in 165), C-42/17, *Mas in MB* (točka 54), in C-634/18, *JJ* (točka 47). To je navedeno v točki 52.111 in v tam navedenih virih v opombi 192 v Peers in Ors, *The EU Charter of Fundamental Rights: A Commentary* (2. izdaja, Hart Publishing 2021).
- 29 SEU je proučilo posledice členov 47 in 48(2) za namene člena 4(a) okvirnega sklepa, razlikovanje med izrekom kazni ali sankcije in izvajanjem ali izvršitvijo kazni ali sankcije pa je razlikovanje, ki je potrjeno v pravu EU in je pomemben element sodne prakse SEU v zvezi s členom 4a okvirnega sklepa: glej na primer sodbo *Ardic*, C-571/17 PPU, v kateri je SEU odločilo, da v smislu člena 4a(l) okvirnega sklepa pojem „odločba“ ne zajema odločbe v zvezi z izvršitvijo ali uporabo predhodno izrečene zaporne kazni, razen če je cilj ali učinek te odločbe, da se spremenita bodisi narava bodisi obseg navedene kazni in je imel organ, ki jo je izdal, glede tega polje proste presoje. Glej tudi sodbi *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točke 78 do 80, in *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, točke 85, 90 in 96).
- 30 To je bilo potrjeno v novejši odločitvi tega sodišča v združenih zadevah C-514/21 in C-515/21, *LU in PH*, ki sta se nanašali na preklic odložitve obsodbe na kazen odvzema prostosti.
- 31 Vendar Sodišče v nobeni sodbi ni obravnavalo vpliva člena 49 Listine na spremembo določb o pogojnem odpustu, ki vplivajo na kazen obsojenih oseb ali oseb, obtoženih kaznivih dejanj, ki naj bi bila storjena pred tako spremembo. To ni presenetljivo, saj področij, na katerih kazensko pravo držav članic vključuje uporabo prava EU, na splošno ni veliko.
- 32 Če bi bil MA predan, da bi mu sodili pod jurisdikcijo Severne Irske, se v postopku sojenja ne bi obravnavalo nobeno vprašanje prava EU in dejansko se v kazenskem postopku pod to jurisdikcijo običajno ne obravnava nobeno vprašanje prava EU, saj se v kazenskem postopku običajno ne obravnave uporabe ali izvajanja evropskega prava, čeprav bi se seveda v posebnih primerih to lahko zgodilo. Listina izrecno določa, da za EU „ne ustvarja nikakršnih novih pristojnosti ali nalog“, drugače povedano, da njenih pristojnosti ne razširja na kazenske zadeve. Iz tega izhaja, da Listina ali kakršne koli pravice ali uveljavljanje pravic na podlagi Listine nimajo nobene vloge v kazenskem postopku na nacionalni ravni, ki se obravnava v tej pritožbi.
- 33 Gre bolj za vprašanje, ali je zaprosena država dolžna ali pristojna sama oceniti, ali bi bila predaja kršitev obveznosti zaprosene države iz Listine v okoliščinah, v katerih se zatrjuje, da so kazenske določbe, ki bi se lahko uporabljale v državi, ki daje zahtevo, neskladne s členom 49, čeprav za take določbe ne veljajo določbe navedenega člena.

- 34 Prvo načelo in splošno pravilo ostaja, da je predaja zahtevane osebe v skladu z okvirnim sklepom splošno pravilo in izhaja iz zgoraj navedenih načel vzajemnega sodelovanja in zaupanja.
- 35 Na splošno SEU ureditev evropskega naloga za prijetje dosledno razlaga tako, da mora vsaka oseba, ki se upira predaji, dokazati upravičene in tehtne razloge za domnevo, da bi bila izpostavljena resnični nevarnosti, da bodo kršene njene pravice. Večina sodne prakse, v kateri je SEU obravnavalo pravice iz Listine, so zadeve, v katerih so zahtevane osebe trdile in dokazale, da bi bile podvržene nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju v smislu člena 4 Listine, glej na primer združeni zadevi C-354/20 PPU in C-412/20 PPU-L in P. Člen 19(2) Listine se namreč izrecno uporablja za odločitve o odstranitvi, izgonu ali izročitvi ter izključuje odstranitev, kadar obstaja resna nevarnost, da bo oseba izpostavljena smrtni kazni, mučenju ali nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju, kar pa v tem primeru ne obstaja.
- 36 V vseh teh zadevah je Sodišče poudarilo visok prag dokazljivosti in to, da mora zahtevana oseba dokazati resnično in znatno tveganje, ki je več kot le hipotetično tveganje in več kot le možnost izpostavljenosti taki kršitvi.
- 37 Da bi ugotovilo, ali bi to sodišče s predajo MA kršilo pravo EU, bi se moralo prepričati, da bi predaja pomenila kršitev pravic te osebe iz Listine. V samem kazenskem postopku ni mogoče kršiti nobene pravice MA iz Listine, zato je vprašanje, ali so pravice iz Listine pri odločanju o predaji vključene drugače, kot je določeno v členu 19, in če so, kakšen mora biti prag, da lahko to sodišče sprejme sklep glede te trditve.
- 38 Pojasnilo k členu 52(3) Listine jasno določa, da sta „pomen in obseg“ pravic iz Listine razvidna iz besedila Konvencije in tudi iz sodne prakse ESČP. Kljub temu je pravo EU avtonomno in Sodišče je končni razsodnik pri razlagi pravic iz Listine. Ta dejavnik vsaj na teoretični ravni pomeni, da bi Sodišče lahko prišlo do drugačnega mnenja o pomenu in učinku pravic do poštenega sojenja iz Listine ter o tem, kako in ali sploh je mogoče novo ureditev kazni, ki velja na Severnem Irskem, analizirati glede na te pravice za namen odločitve o predaji. Čeprav je treba opozoriti, da je bilo v sklepnih predlogih generalnih pravobranilcev nekaj predlogov, da člen 52(3) SEU dopušča, da sprejme drugačno in verjetno zahtevnejšo razlago določb Listine, kot je razlaga ustreznih določb Konvencije, se zdi, da tak pristop ni skladen s pogoji in namenom člena 52(3) in ga SEU samo ni sprejelo. To sodišče je v zadevi Minister for Justice/Celmer [2019] IESC 80, [2020] 1 I.L.R.M. 121, zavrnilo trditev, predloženo v imenu tožene stranke in IHREC, da je varstvo pravic iz Listine v primerjavi z enakovredno pravico iz Konvencije obsežnejše, in [...] (ni prevedeno) [predsedujoči sodnik v tej zadevi] je menil, da bi morale obstajati „jasnejše smernice“ SEU v podporo taki trditvi (v točki 70).
- 39 Sodišče je v odločbi, izdani septembra 2016 o predlogu za sprejetje predhodne odločbe vrhovnega sodišča Latvije, zadeva C-182/15-Petruhhin, navedlo, da pri

obravnavi zahteve za izročitev ne zadostuje, da se država članica zgolj prepriča, da je država, ki daje zahtevo, pogodbenica Konvencije, in da se je treba sklicevati na člen 4 Listine (odstavek 56) ter da mora zaprosena država članica "preveriti, ali z izročitvijo ne bodo kršene pravice iz člena 19 Listine" (točka 60). SEU je Petruhin potrdilo v zadevi C-398/19-BY-Generalstaatsanwaltschaft Berlin. V tej zadevi in v nedavnih zadevah gre za vprašanje uporabe Listine zunaj okoliščin, predvidenih v tem členu.

- 40 V tem primeru se torej vprašanje razreši glede na merila, ki bi jih moral izvršitveni pravosodni organ uporabiti pri presoji kakovosti pravic do poštenega sojenja ali, drugače povedano, skladnosti z načelom zakonitosti v zvezi s kazenskimi sankcijami, in glede na to, ali obstaja tveganje, da bi bile te pravice kršene, v okoliščinah, ko je sodišče prepričano, da predaja iz že obravnavanih razlogov ni izključena z ustavo ali Konvencijo.

Vprašanje in ugotovitve tega sodišča:

- 41 To sodišče se zaveda, da pomena in uporabe pravic iz Listine ni treba razlagati kot nacionalni ukrep, temveč jima je treba v evropskem pravu pripisati samostojen pomen.
- 42 Predložitveno sodišče je sodišče, zoper odločitev katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, kot določa tretji odstavek člena 267 PDEU. Glede na sodbo SEU v zadevi Consorzio Italian Management in Catania Multiservizi (C-561/19, EU:C:2021:799, točka 51) v zvezi z obsegom navedene obveznosti predložitve to sodišče ne more reči, da je predstavljena zadeva tako jasna, da bi lahko brez dvoma sprejelo odločitev o navedenem vprašanju.
- 43 Glede na obveznost tega sodišča v primeru, da zadeva ni „acte clair“, in ker je to sodišče zadnje stopnje, ki razlaga evropsko pravo na nacionalni ravni, ugotavljam, da je zato potreben predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU. [...] (ni prevedeno) [podrobnosti v zvezi s splošno primernostjo izvedbe postopka za sprejetje predhodne odločbe].
- 44 Vprašanje, v zvezi s katerim se predloži zadeva, se nanaša na učinek Listine. Če bo pritožnik vrnjen na Severno Irsko in obsojen, je zelo verjetno, da bo obsojen v okoliščinah, v katerih mu zakonodaja, ki se nanaša na zapor in izpustitev iz zavora, vsaj v subjektivnem smislu ponuja strožjo ureditev od tiste, ki je veljala v času domnevne storitve kaznivega dejanja. Nova ureditev prinaša dve spremembi. Podaljšuje čas, ki ga mora obsojena oseba preživeti v zaporu, preden lahko zaprosi za predčasni odpust, in uvaja dodaten upravni ali diskrecijski element pri izdaji dovoljenja za predčasni odpust, ki ga mora zdaj odobriti komisija za pogojni odpust, kar je ločen pogoj, ki prej ni obstajal.
- 45 Vprašanje, na katero je treba odgovoriti, je, ali je v primeru navedbe trditve, da člen 49 Listine in člen 7 Konvencije ter po potrebi določbe nacionalne ustave izvršitveni državi preprečujejo izročitev posameznika državi, ki daje zahtevo in ki

je sama pogodbenica Konvencije, zaradi spremembe zakonodaje, sprejete po tem, ko je domnevno storil kaznivo dejanje, in ki naj bi naložila strožjo kazen v nasprotju s členom 49 Listine in členom 7 Konvencije, in je sodišče ugotovilo, da predaja sicer ne pomeni kršitve pravic posameznika iz Konvencije, izvršitvena država kljub temu dolžna opraviti svojo ločeno presojo (nujnosti, ki vključuje predložitev vprašanja SEU na podlagi člena 267 PDEU) o tem, ali je predaja v nasprotju s členom 49.

- 46 Sodišče ni nikoli opredelilo pravilnega pristopa k tem vprašanjem, sodna praksa ESČP pa ne daje jasnega odgovora.
- 47 Zato se predlaga, naj se postavi vprašanje [...] (ni prevedeno) v skladu s členom 267 PDEU [...] (ni prevedeno) [dobesedno ponovi vprašanje iz predložitvenega sklepa zgoraj].

[...] (ni prevedeno)

DELOVNI DOKUMENT